

Sygn. akt I KZ 30/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **H. S. (S.)**

podejrzanego o czyn z art. 233 § 1 k.k. i in., wobec którego umorzono postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. i zastosowano środek zabezpieczający w postaci terapii w warunkach ambulatoryjnych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 15 września 2021 r.

zażalenia H. So. na zarządzenie

z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKo [...]

o odmowie przyjęcia wniosku obrońcy H. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II Kz [...], utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w O. z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku złożonego przez obrońcę H. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II Kz [...], utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w O. z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt II K [...] – wydane w przedmiocie umorzenia postępowania karnego wobec podejrzanego H. S. (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z

art. 31 § 1 k.k.) i zastosowania środka zabezpieczającego w postaci terapii w warunkach ambulatoryjnych.

Zażalenie na to postanowienie złożył H. S., wskazując, że spełnił on żądanie sądu, by wniosek o wznowienie postępowania został podpisany przez adwokata. Podniósł, że sąd powinien jasno określić wymóg nie tylko podpisania, ale też sporządzenia wniosku przez adwokata. W ocenie skarżącego, obowiązkiem sądu było wezwanie adwokata do uzupełnienia braków w tym zakresie. W konkluzji żalący zażądał stwierdzenia, że zaskarżone postanowienie zostało wydane niezgodnie z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie zawiera argumentów mogących podważyć zasadność zaskarżonego zarządzenia, które wydane zostało bez naruszenia przepisów prawa.

Brak formalny wniosku o wznowienie postępowania w postaci złożenia wniosku niespełniającego wymogu określonego w art. 545 § 2 k.p.k. (sporządzenie i podpisanie tego rodzaju pisma przez podmiot profesjonalny) – ma charakter usuwalny.

W związku z opisanym wyżej brakiem wnioskodawcę należy wezwać do jego usunięcia w trybie art. 120 § 1 k.p.k. Uzupełnienie tego braku w terminie wywołuje skutki od dnia wniesienia wniosku. W przeciwnym wypadku, pismo uznaje się za bezskuteczne, co w odniesieniu do wniosku o wznowienie postępowania, który został osobiście sporządzony przez stronę, powoduje wydanie zarządzenia o odmowie jego przyjęcia (art. 120 § 2 k.p.k., art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 i § 2 k.p.k.). Ten tok procedowania został w niniejszej sprawie dopełniony, albowiem po wydaniu w sprawie opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania (k.31-35 akt o sygn. II AKo [...]), sporządzonej przez obrońcę z urzędu – wnioskodawca został wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez jego *„sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru”* w oznaczonym terminie (wezwanie k.39 akt o sygn. II AKo [...]). W przedłużonym terminie na wykonanie tej czynności, ustanowiony przez

skazanego obrońca – adw. R. W., przedłożył opatrzoną swoim podpisem kserokopię wniosku, który został wcześniej złożony przez skazanego.

W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia trafnie stwierdzono, że wniosek o wznowienie postępowania, który nie został przez podmiot profesjonalny sporządzony, a jedynie tylko podpisany – nie spełnia wymogu przewidzianego w art. 545 § 2 k.p.k. Skarżący – wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu – został pouczone o wymogach formalnych wniosku o wznowienie postępowania oraz o konsekwencjach prawnych ich niespełnienia, na co jednoznacznie wskazuje treść ww. wezwania, w którym jasno określony został stwierdzony brak formalny wraz z podaniem konsekwencji jego nieuzupełnienia poprzez ustanowienie rygору odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Zauważyć jednocześnie należy, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. jest regulacją o charakterze obligatoryjnym i nie ma możliwości obejścia jego rygorów. Obowiązuje on z woli ustawodawcy i tylko ustawodawca – nie zaś organ procesowy wskutek własnej decyzji – może z określonego w tym przepisie przymusu adwokacko-radcowskiego zrezygnować. Wypada też krytycznie zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania pochodzący od fachowego podmiotu, jakim jest adwokat, powinien w pełni odpowiadać przewidzianym w ustawie regułom prawnym. Szczególne podstawy wznowienia postępowania wymagają określonej wiedzy prawniczej i umiejętności oceny czy takie postępowanie może zostać zainicjowane. Właśnie z tego powodu ustawodawca określił, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.